

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 331/2024
04.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Општине Брус, чији је заступник Општинско правобранилаштво Општине Брус, против тужених Републике Србије, чији је заступни Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву и ЈП „Србијашуме“ Београд, ради стицања без основа, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Брусу и Привредног суда у Краљеву, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Брусу.

Образложење

Тужилац Општина Брус је поднео тужбу Основном суду у Брусу 20.02.2024. године против тужених Републике Србије и ЈП „Србијашуме“ Београд, ради стицања без основа. Решењем П 98/24 од 18.07.2024. године Основни суд у Брусу огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе је уступио Привредном суду у Краљеву као стварно и месно надлежном за поступање.

Привредни суд у Краљеву није прихватио своју стварну надлежност и у прилогу акта П 337/2024 од 22.08.2024. године предмет доставио Врховном суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Брусу.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у спору између домаћег и страног привредног друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у спору који настане између привредног субјекта и другог правног лица у обављању делатности привредног субјекта, као и ако је у наведеном спору једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Одредбом члана 24. став 2. истог закона, прописано је да да основни суд у првом степену суди у грађанскоправном спору ако за поједини грађанскоправни спор није надлежан други суд и води извршни и ванпарнични поступак, осим ако законом није друкчије прописано.

Према наведеној законској одредби (члан 27. став 1. тачка 1. Закона), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају, тужилац и тужена Република Србија имају статус другог правног лица које није привредни субјект, а само тужени ЈП „Србијашуме“ Београд има статус привредног субјекта, тако да није испуњен субјективни критеријум. При том, тужба је поднета ради стицања без основа на име накнаде вредности постигнуте користи у износу од 18.133,50 евра у динаркој противвредности по средњем курсу НБС, а који износ представља противвредност кп.бр. .../... КО ... која је размењена кп.бр. .../... КО ..., будући да је основ по коме је извршена размена ових непокретности отпао јер је поништено решење о експропријацији. Дакле, у конкретном случају ради се о исплати на име стицања без основа, па Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум - не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни - спор није произишао из привредне делатности ванпарничних странака.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да је за суђење у овој правној ствари, применом члана 24. став 2. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Основни суд у Брусу.

На основу члана 22. став 2. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић